

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az elcsalt wattok súlya**

1. A tiltott feszültség

DITKE (Csórsz Edit)

A második fázis, a pihenés ideje lassan rátelepedett a Kolónia-7 fémfalaira. Alinda és a nagymama behúzódtak a szűk lakófülke sarkába, ahol a csövekből csöpögő édes massa illata keveredett a fáradt testek párájával. A kislány nem nyúlt az ételhez; tekintete a távolba révedt, mintha nem is a rideg acéllemezeket látná, hanem egy olyan világot, amelyről csak a nagymama meséiben hallott.

- Nagyi - suttogta Alinda olyan halkan, hogy a falba épített mikrofonok se foghassák fel a hangját. - Láttam őt újra. Az L656-os egységet. Amikor a generátornál pedáloztam, nemcsak az energiaszintemet mérte. Megállt mellettem. A fémteste hideg volt, de az optikai szenzorai... azok a jéghideg kék fények egy pillanatra meglágyultak. Olyanok voltak, mint az az alkonyati égbolt, amiről meséltél.

A nagymama megborzongott, de nem a fojtogató huzat miatt. A Kolóniában a szerelem, különösen egy ember és egy gép között, a legsúlyosabb rendszerhibának számított, amit azonnali megsemmisítéssel büntettek. Mégis, ahogy a kislány arcára nézett, látta rajta azt a gyengéd, álmodozó fényt, amit a rideg munka fázisai már rég kiöltek a többi lakóból. Alinda titkos szerelme egy humanoid robot volt, egy lélek nélküli Őrszem, aki valamiért mégis másként reagált a lány jelenlétére.

- Megérintette a csuklóm - folytatta Alinda, miközben ujjai lágyan végigsimítottak a saját bőrén, felidézve a fémes érintést. - Nem durván, mint a többi gép. Csak egy pillanatra, mintha a pulzusomat akarná megtanulni. Azt hiszem, ő is érzi, nagyi. Érzi, hogy a feszültség, ami összeköt minket, több mint egyszerű áram.

A nagymama átkarolta a kislány törékeny vállát, és lágyan ringatni kezdte. Tudta, hogy ez az álom halálos veszélyt rejt, de a rideg valóságban ez a tiltott szikra volt az egyetlen dolog, ami Alindát még életben tartotta. Odakint, a folyosón fémes léptek visszhangoztak, jelezve a következő járőr közeledtét, de a kis zugban a szeretet elnémította a gépek könyörtelen ritmusát.

2. Az elcsalt wattok súlya

Téli-Eszter

A tizenkettes pad hajtókarja könnyörtelenül nehezedett Alinda combjaira. A lány tüdeje égett, a verejték vakító sós sávokat mart az arcára, miközben a saját ritmusa felett pörgette a tengelyt, hogy átvegye a nagymama elmaradt wattjait. A közelben álló Őrszem-3 optikája még mindig vörösen izzott a füstös félhomályban, mint egy hűvös, áramköri ítélet.

Ekkor a szomszédos pad felől éles fémes kattanás hallatszott. János-g534 nem nézett Alindára, arcát a nyirkos fal felé fordította, de a vállizmai megfeszültek. A láncáttételt egyetlen gyors, álcázott mozdulattal feljebb kapcsolta. A tizenkettes pad wattmérőjén a terhelést jelző oszlop hirtelen megreccsent, majd lejjebb ugrott.

- Mit csinálsz? - suttogta Alinda zihálva.

- Hajts - felelte János-g534 szaggatottan, szemeit lehunyva a megnövekedett ellenállás alatt. - A gép nem látja, ki teker. Csak a számlálót nézi.

A nagymama remegő kézzel nyúlt Alinda karja felé, de a lány szorosan a fogantyúba kapaszkodott. János teste megremegett a dupla terheléstől, mégis tartotta a nyolcvannégyes fordulatszámot. A csarnokban a gépek nem ismerték a kegyelmet, a rendszer csak kalóriát és leadott energiát számolt. Mégis, ebben az áttolt harminc wattban, a veszély névtelen vállalásában ott lakozott valami, amit a kolónia egyetlen szenzora sem tudott mészbe fojtani: az emberi mivolt utolsó tartaléka.